יחיד

גליון שבועי לגילוי אור הנשמה ע"פ משנת הבעש"ט הק' ותלמידיו

פרשת שמיני פרה תשפ"ב / גליון ר"א

מפעלות הסידות

לובאוויטש

0722 531 385

646 518 1014

השכוע בקו

אויך שמחות:

אוצר שטעטן נבחרים לימי השמחה

נישואין וברית מילה

מחשובי המשפיעים שליט"א

בשלוחת השמחות 7 > 9

הלימוד היומי בספרי חסידות

לשבוע הבעל"ט
ספה"ק כתר שם טוב

יום	סימן
ראשון	רכה
שני	רכו
שלישי	רכז
רביעי	רכח
חמישי	רכט

דיבודי חסידות

עבודת הפרשה מספרי החסידות – בשפת המעשה

כח הציווי

כשאדם נעמד ואומר "אשר קדשנו במצוותיו וצוונו להניח תפילין", הוא מכריז בעצם שהוא לא מקיים את המצוה בגלל כל הטעמים, אלא בגלל שהשי"ת ציווה

היום קמת על רגל שמאל... המח לא עובד, הלב סתום, ובכלל כל העולם נגדך. אין לך כח עכשיו לכלום. ואז מגיע הטלפון של החברותא שהגיעה שעת קביעת עתים... המילים הראשונות שאתה רוצה לומר לחברותא: לא עכשיו! אין לי כח עכשיו לכלום.

אבל אז אתה חושב לעצמך: מה זה משנה מח, מה זה משנה לב. אין לי מח, יש לי מח, האם זה משנה את העובדה שהקב"ה ציווה ללמוד?! אתה קם והולך לבית המדרש, בלי טיפת חשק. פשוט כי השי"ת ציווה.

לאחר שעת לימוד אתה יוצא מאוכזב לגמרי. היו ימים שהרגשת מתיקות התורה, היו ימים שהתרוממת לדרגות עילאיות, היו ימים שרצית לרקוד אחרי הלימוד. אבל היום פשוט אכלת קש וגבבה. לא מתיקות ולא כלום. רשמת בלוח שלך באותיות אדומות "היום - יום דפוק. הוא לא שווה את הריבוי בלוח".

ובכן, חבל על הטעות. תמחק את האותיות האדומות ותרשום באותיות זהב "יום מוצלח!".

חייל טיפש עדיף

ה'שפת אמת' (תרל"ו, וחזור על כך בתרל"ט) מביא בשם זקינו ה'חידושי הרי"ם' שהפגם של נדב ואביהוא היה בכך "אשר לא צוה אותם", כי באמת עשו את העבודה מצד רצונם הבוער לעשות נחת רוח להשי"ת, אך היה זה בלי ציוי ה'.

וכה לשון קדשו: **"ללמוד כי העיקר כח כל מעשה האדם - מצד ציווי ה'. כי כל שכל אדם בטל לכח זה. והנה נדב ואביהוא היו צדיקים גדולים ועשו לשם שמים, רק שהי' חסר הציווי. ויש ללמוד קל וחומר מדה טובה מרובה: אם כן מי שעושה רצון הבורא, אף שאינו יודע טעם הדבר לעשותו בכוונה רצויה, הרי זה הכח מצד פקודת ה' - כמאמר 'אשר קדשנו במצותיו וצונו' - כח ציווי זו חשוב מן הכל"** (תרל"ו). **"ללמוד מזה קל וחומר לטובה: מה אנשים קדושים כאלה שבוודאי דבר גדול עשו, אף על פי כן ע"י שלא צוה אותם נענשו - אם כן המקיים מצוות, אף שהוא שפל ואינו יודע טעם המצוה כלל, אף על פי כן חביב הוא לפניו יתברך, כי כח הציווי ממנו יתברך הוא יותר מכל הטעמים"** (תרל"ט).

יכול אדם לכוון כל הכוונות ולהשיג את כל ההשגות, אך אם אינו עושה את המצוה בעבור שציווה השי"ת, אין כאן גילוי כבוד השי"ת. **משל ממה שקורה בעולם:** נתאר לעצמנו שאדם פרטי הורג את נשיא אוקראינה, ובהעדר נשיא מכהן, מדינתו נופלת לידי רוסיה, הרי אין כאן שום כבוד ונצחון לרוסיה. ייתכן שרוסיה מרוויחה מאוד מכך שאוקראינה נכנעת אליה, אבל מטרתה היא בוודאי לצאת המנצחת והחזקה, וזה חשוב בעיניה עוד יותר משטחי אוקראינה כולם. כשהחייל הרוסי הפשוט ביותר, גם אם הוא ילד וטיפש וחסר דעת, יעשה את אותה המשימה, זה יהיה לרוסיה הרבה יותר חשוב.

להבדיל מיליוני הבדלות, הרי שהמטרה במצוותיו יתברך היא להגדיל כבוד השי"ת, לגלות אורו יתברך כאן בתחתונים. כשאדם מקיים מצוות מצד השגתו שלו, אין כאן כבוד שמים, אין כאן גילוי אור השי"ת. אך כשאדם עושה מצוה מצד ציווי השי"ת, הוא גילה את כבוד השי"ת.

עיקר ההתקרבות

ביתר עומק, וכפי שה'שפת אמת' מוסיף על דברי ה'חידושי הרי"ם' (כדלהלן): דביקותו של יהודי בהשי"ת מתבטאת דווקא כשאנו מקיימים מצוות בגלל ציווי השי"ת. אבל כשאדם עושה את המצוות מצד עצמו, מצד מה שהוא חושב שזה נכון וזה כדאי, או אפילו מצד השגותיו הגדולות בטעמי המצוות הפנימיים, אך לא מצד הציווי הפשוט בלי כל השגה - לא מתגלה כאן קשר בין יהודי להשי"ת.

ונמשיך עם המשל הקודם: אם חייל רוסי פשוט יצליח לנצח את נשיא אוקראינה, זה יבטא נאמנות וקשר עמוק לעמו ולמלכו, לאחר שלא התחשב בכל הסכנות האורבות לו ולא ערק ולא נכנע ולא נשבר. אבל אותו אדם פרטי שינצח את הנשיא, זה לא יבטא שום נאמנות וקשר לרוסיה. וגם אם אותו אדם יעשה זאת מתוך הערכה לרוסיה, עדיין אין זה מבטא כלל קשר ונאמנות אמיתית, משום שהוא עושה זאת מצד ההשתכנעות שלו וההרגשה שלו כעת. ואם מחר הוא ישתכנע שנשיא רוסיה הוא רודן וגזלן ואכזר ורוצח - הוא יפסיק לעבוד בשבילו. **קשר אמיתי נמדד אפוא דווקא כשאדם מקיים ציוויים, בלי טעמים ובלי השגות.**

בכך מבאר ה'שפת אמת' מה שאמרו חז"ל שהחטא היה "שתויי יין נכנסו למקדש", ובלשון קדשו: **"כי השגת הטעמים נקראת יין - יינה של תורה. אף על פי כן צריך להיות רק בפקודת המלך. ולאשר השגתם גבר להם לעשות גם אשר לא צוה ה', נקראת 'שתויי יין נכנסו'"** (תרל"ו). **"כי השגת הטעמים הוא יין. וזהו ענין אמרם ז"ל 'שתויי יין נכנסו למקדש'. כי הרי אמרו שהורו הלכה בפני רבן, אם כן נראה שכוונו להלכה אמיתית, אבל ההלכה רק על פי התורה וציווי משה רבינו ע"ה שר התורה, כמו שאמרו בכל מקום 'הלכה למשה מסיני', והם כוונו הטעם וההלכה בלי הציווי, ונחסר להם עיקר כח התקרבות, שהוא בכח הבורא יתברך שקדשנו במצותיו ע"י התורה"** (תרל"ט). השגת הטעמים חשובה מאוד, אך היא לא עיקר ההתקרבות. הדביקות העיקרית בהשי"ת היא דווקא כשאתה מקיים את מה שהוא מצווה לך.

ובכך מפרש ה'שפת אמת' את הכתוב "טובים דודיך מיין": **"כלומר התדבקות והתקרבות ה' אשר קרבנו אליו - טובים מכל השגת שכל האדם"** (תרל"ו). **"ולכן כתיב 'טובים דודיך' - שהוא דביקות והתקרבות הבורא יתברך לבני ישראל בעצם נפשותם, יותר מהשגת הטעמים"** (תרל"ט).

ומוסיף ה'שפת אמת': **"לכן מקדימין ברכת המצות לעשיות המצוה, להראות כי כח גשת אדם למעשה זו הוא מצד הציווי"** (תרל"ט). כשאדם נעמד ואומר "אשר קדשנו במצוותיו וצוונו להניח תפילין", הוא מכריז בעצם שהוא לא מקיים את המצוה בגלל כל הטעמים הנפלאים שהוא למד בעומק קדושת התפילין, ולא בגלל ההשפעות הנשגבות בעולמות העליונים והתחתונים שהתפילין מחוללות, אלא בגלל שהשי"ת קדשנו במצוותיו וצוונו!

זה היסוד שאנו למדים מחטאם של נדב ואביהוא. מה זה תורה ומצוות? אמנם כל מצוה מזככת את האדם, מרוממת אותו, מקדשת אותו, מרעישה את כל העולמות העליונים, אך כל זה היא רק תוצאה. רק בגלל שהשי"ת ציווה לקיים פעולה זו, היא הפכה לקדושה ומסוגלת מאוד. אבל בלי הציווי אין כאן בכלל את הדביקות הגדולה. העיקר הוא דווקא הציווי, ולזה כל אחד יכול להתחבר, בכל מצב ובכל זמן. אם היינו מדברים על ההשגות, אז ייתכן שאתה דפוק היום, וייתכן שמחר אין לך כח. אבל אם מדברים על ציווי - זה דבר ששייך בכל מצב. לא בגלל שאני מבין, לא בגלל שיש לי חשק, אלא בגלל שנצטוויתי. וזהו עיקר ההתקרבות להשי"ת.

דוח אפנו

נקודה מתוך דא"ח כ"ק מדן אדמו"ר שליט"א

פנימיות הכל הוא טוב אלקותו יתברך, ועבודת האדם לשרוף את הלבוש החיצוני ולהגיע אל הפנימיות

יש להתבונן בפנימיות ענין הטהרה, שהיא ע"י שריפת פרה עד שנעשית אפר, ואחר כך בנתינת מים חיים. ומה הרמז בזה.

ומבאר בספה"ק ליקוטי תורה (חוקת) שבאמת עצם הנפש הבהמית של האדם איננה רע כלל, כי שורשה מפני שור שבמרכבה, אלא שנתלבשה בלבושים גסים של תאוות עולם הזה. ולכן כמו שכששורפים את העץ מתפרדים כל היסודות ונשאר רק עצם כח העפר שבעץ שהוא האפר, כמו כן טהרת הנפש היא ע"י שריפת החיצוניות שהיא הפרה, כי פ"ר רומז על דינים, עד שנשאר רק היסוד והעצם, וזה כולו טוב.

והרמז בשריפת הפרה היא לכן שינער את כל הלבושים הגסים ויסור מהרע, והרמז בנתינת המים החיים היא הדביקות בטוב, שידבק את הנפש בהשי"ת על ידי התורה והמצוות.

להרחבת הענין, הנה באמת בפנימיות כל הענינים הם טוב, כי כל יראה ואהבה שבעולם שורשן הן לירא מהשי"ת ולאהוב אותו, ורק נתלבשו בלבושים חומריים, ואין שום דבר שבעולם שהוא נפרד וחומר בעצם, כי הכל שורשם בהשי"ת, אשר לית אתר פנוי מיניה.

וכל עבודתנו היא לגלות את השי"ת בזה העולם, שמלכותו בכל משלה. ולמשל עכשיו שהשי"ת שולח פחדים בעולם (הדא"ח נאמרו בעת התחלת התפשטות הווירוס בעולם), עבודתנו היא להתעורר ביראת השי"ת, כל אחד כפי דרגתו, ואז יתבטלו כל הפחדים. וכמו שפירש הבעש"ט הקדוש זי"ע, שכשהאדם יגלה "כי הנה אויביך ה'" - שכל אויביו אינם אלא מהשי"ת, אזי "יתפרדו כל פועלי און" ויתגלה השורש הטוב.

וכמו כן בפרטות חיי כל אחד ואחד, שבאמת רצון כל בר ישראל הוא רצון חזק ואמיץ רק להשי"ת, ורק נתכסה, ונמשך רצון הנפש לחומריות. ולכן עבודתנו לעורר בלבבנו הרצון להשי"ת, ובזה לסור מרע ולנער מעצמנו כל התחברויותינו לטומאה וחומריות אשר מפרידות אותנו מהשי"ת. ואח"כ בחשק ורצון יקיים תורה ומצוות ולא בקרירות ומלומדה, ואז נמשיך על נפשנו מים חיים של קדושה, ובזה יטהר נפשנו להשי"ת.

ושבת קודש זו שקוראים פרשת פרה מסוגלת לזה, לשרוף בקרבנו כל החומריות ולהתדבק בהשי"ת.

מקור: רעוא דרעוין פרה תש"פ; הדעה והדיבור תצ"ה

2000 גליונות לזיכוי הרבים

מוקדש לעילוי נשמת

האה"ח מרת **יוטא** בת"ר **משה יונה** ע"ה **ראזנפעלד**

נלב"ע ביום כ"ח אדר תשע"ד

נדבת בנה הרה"ח ר' **בנימין** שליט"א הרה"ח ר' **משה יונה** שליט"א

חתנה הרה"ח ר' **חיים בנימין שטערן** שליט"א

אחרי פורים

למה לשמוח עם טעימה מאור האמת כשזה רק מגלה לי כמה אני רחוק ממנה? ואיך מתקרבים הלאה, למרות המרחק הגדול?

משפיע: א גוט יאר אברהם יצחק. עומדים כבר אחרי פורים, אה? נו, איך היה הפורים? איך היו ה'אורות'? איך היו ה'עבודות'?

אברהם יצחק: ברוך השם, ברוך השם.

משפיע: אמור לי אולי איזה נקודה מסוימת ש'תפסה' אותך חזק בימי הפורים?

אברהם יצחק: הרבה נקודות... אני לא זוכר בדיוק... אבל אולי יש נקודה אחת שצבטה את לבי ביום הזה. פתאום מצאתי את עצמי מיט די בלאטע אויפן פנים - עם הבוץ על הפנים... פתאום התגלה לי המצב האמיתי איפה אני עומד, אני אומר אמנם שאני רוצה קירבת השם, אני עושה אמנם כל מיני פעולות טובות, אבל איך אומרים? בעומק הלב זה עדיין לא אמיתי... אני עדיין רחוק, איך בין נאך גאנץ ווייט... פתאום התגלה לי שבעצם אני כל הזמן עסוק בעצמי, איך בין פארנומען נאר 'מיט' זיך און 'ארום' זיך...

משפיע: לא תפסתי בדיוק מה אתה מתכוין... אתה מדבר ב'קודים' וצריכים להבין מתוך הדברים מה אתה מתכוין... הבה נדבר בשפה ברורה ופשוטה...

אברהם יצחק: זה באמת הרגשה עמומה, שעכשיו אני אכן לא ממש מרגיש אותה, אבל בפורים הרגשתי ברור מאוד שאני עדיין מאוד מאוד רחוק... ואני רואה שהרושם של ההרגשה הזאת נשארה בי, רק שקשה לבטא זאת במילים ברורות...

משפיע: רגע רגע, אני רוצה לשאול אותך משהוא. הרי בדרך כלל בפורים מתעוררים געוגעים עזים של קירבת השם, הלב מתעורר בתשוקות נפלאות וכיסופין חזקים למלך קל חי וקיים... אז אני לא מבין - אצלך היה הפוך? תקפו עליך מחשבות של ריחוק? התעוררו בקרבך רגשות של ייאוש וכדומה? כך הרי נראה מתוך דבריך...

אברהם יצחק: לא לא לא! המשפיע לא הבין! בוודאי ובוודאי התעוררו אצלי הרגשות של תשוקה וגעגועים לקירבת אלקים, בשעת 'משתה היין' הרגשתי קירבת השם חזקה ועצומה כל כך! התעוררו בי הרגשות כאלו שאני לא זוכר את עצמי עם הרגשות כאלו במשך כל השנה. אבל אדרבא, דווקא ההרגשות האלו נתנו בי את ההבנה כמה אני רחוק מן הנקודה בעצמי, פתאום תפסתי איך באמת צריכים להרגיש, לאיפה צריכים באמת להגיע... פתאום תפסתי שכל מה שחשבתי עד היום שמעניין אותי קירבת השם - אין אז איך וויל עפעס העכערס - זה הכל רק משל הרחוק מאוד מן המציאות שצריכה להיות...

באותם גוטע מינוטן, באותם שעות יקרות, הרגשתי כזה מין בוז על כל חומריות העולם המגושם... לא יכלתי להבין אז איך אפשר בכלל לעסוק בכאלו מיני שטויות? איך אפשר בכלל להיות עסוק וטרוד בכל מיני חשבונות של קנאה תאוה כבוד... והרי זה כ"כ אמיתי, שאין עוד מלבדו, ו'למעשה' אני כל כך רחוק מזה... אני בכלל לא חי בצורה אמיתית כזאת...

משפיע: נו, אז הרי טוב מאוד. ברוך השם התגלה לך בפורים הנקודה האמיתית לאן אתה צריך להגיע. נכנס יין יצא סוד וסוף סוף הסוד הטמון בלבך נתגלה, וסוף סוף מצאת בבהירות מה היא באמת משאת לבך, ומה הם באמת התשוקות שלך, ולאן אתה באמת צריך להגיע... מה רע בזה? מה אתה שבור? זה נשמע מדבריך שיצאת מפורים עם איזה הרגשה לא טובה... מתוך דבריך אני שומע כמין איזה אכזבה המתפשטת בלבך...

אברהם יצחק: אמת. זה סוג של אכזבה. והאמת היא, שאכן אם הייתי מצליח לחיות כל השנה בצורה אמיתית כזאת, מה טוב ומה נעים... הלוואי... אפילו אם לא הייתי מגיע תיכף ומיד למצב הזה, אבל לפחות הייתי יודע איך מגיעים לזה, החרשתי, אבל הבעיה היא שאני לא יודע מה בדיוק אני צריך לעשות בכדי להגיע עוד פעם למצב האמיתי הזה.

אני מרגיש שמן הסתם זה עבודה קשה ומפרכת של הרבה זמן וזמנים עד שזוכים לחיות כל השנה במצב כזה של התרוממות של טפחיים מעל הקרקע, מן הסתם צריכים לעבוד קשה מאוד עד שמצליחים להתנתק מכל ה'בלגן' של כל הבלי העולם הזה...

משפיע: בקיצור, אתה מרגיש אבוד מן המחשבה הזו עצמה כמה עבודה רבה מצפה לך עד שתגיע למצב הנכון והאמיתי שזכית להרגיש מקצת ממנו, טעימה קלה, בימי הפורים הקדושים...

אברהם יצחק: נכון מאוד. נו, אז אני לא צודק? אז אין זה אכזבה? לראות את האמת לפני העיניים, ולא לראות את עצמי מגיע אליה...

הגלעזל בראנפן שנביא למשיח...

משפיע: תראה, עוד לפני השברון הלב ולפני שאנו מחפשים עצות מה לעשות, צריכים אנו תחילה להודות להשי"ת על שנתן לנו לפחות פעם אחת לטעום טעימה מהחיים האמיתיים! זה אוצר יקר מאוד, צריכים להודות על זה להשי"ת בכל לב ומאוד!

הרה"ק מסאטמאר זי"ע היה אומר שלולי היו"ט פורים לא היינו יכולים להחזיק מעמד בגלות הארוכה והחשוכה. וה'טעימה' הזו שאתה מדבר עליה, היא עצמה חלק מהאור של פורים שנותן לנו כח לשרוד בגלות, כי הרגעים המתוקים האלו נותנים לנו תקוה, והם נוטעים בנו את הכח להמשיך ולהתרפק על קרבתו יתברך. ואולי אפשר להוסיף ולומר שזה ה'גלעזעלע בראנפן' - שאמרו הצדיקים שנלך עמה לקראת משיח צדקנו להראותו כמה חשוך היה הגלות שלא היינו יכולים להתחזק בלא זה - ה'גלעזעלע' הזה הוא הטעימה המתוקה של 'לחיים' שאנו מקבלים כביכול מלמעלה, הארה מתוקה של קירבת השם, שאפילו אם לא נצליח להמשיכה לתוך כל השנה, עדיין מן הראוי להודות על זה, כי סוף כל סוף זה מזכיר לנו את האמת לאיפה אנו באמת שייכים, ומאיזה שורש קדוש המקור שלנו.

אברהם יצחק: טוב. אני שומע. בסדר, באמת לא תפסתי שצריכים להודות להשי"ת על זה לבד. אבל אחרי הכל, מה התכלית? מה עושים עם הרגשת האכזבה שדיברנו עליה? צריכים לחכות עד לפורים של שנה הבאה?

משפיע: הבה ניגש לנקודה עצמה. לפעמים אדם מוצא את עצמו עם תמונה של 'שלימות', הוא עדיין בתחילת העבודה, ופתאום מראים לו צורה של שלימות מושלמת. מה שקורה הוא שהאדם מרגיש חלישות הדעת, הוא הרי עוד בתחילת הדרך, הוא עוד כל כך רחוק... אני מתאר לעצמי אברך צעיר שמתיישב ללמוד את מקצוע ה'סופרות', הוא רק עכשיו התחיל ללמוד איך כותבים אות בי"ת, ופתאום מראים לו מגילה שנכתבה על ידי סופר וותיק ומומחה, פאר והדר ממש... חולשת הדעת תופסת אותו, איפה הוא ואיפה הכתב הזה? מתי ואיך יגיע לשלימות ויופי כזה?

מה התשובה לזה? איך אדם מחזק את עצמו? הוא מבהיר לעצמו מה 'אני' צריך לעשות בכדי להתקדם? הוא מבהיר לעצמו איפה הוא עומד עכשיו, ובמה הוא יכול עכשיו להתקדם. והעיקר הוא, להבהיר לעצמו שלא ירויח כלום מלחשוב כל הזמן על השלימות ההיא וההיא, כי מחשבות אלו לא יועילו כלום! כי הרי לא שייך בכלל להגיע מיד בתחילת הדרך אל השלימות, והרי אפילו אם ירצה בכל לבו ונפשו, לא יצליח ביום אחד לכתוב כמו אותו הסופר שהתמחה שנים על גבי שנים... אז מה לו לחשוב על זה?... עדיף לו להתמקד מה 'הוא' צריך לעשות ולא לחשוב על אחרים.

אברהם יצחק: אז חבל שהראו לו מגילה יפה כזאת... סתם הכניסו אותו לנסיונות...

לדעת לאן לשאוף

משפיע: לא. ממש לא. אם לא היה רואה צורה של שלימות לא היה שואף להגיע לשם. הוא היה מסתפק ברמה פשוטה ביותר, ולא היה מתקדם לעולם. רק כאשר מדי פעם הוא רואה מול עיניו את התכלית הנרצית, יודע הוא מזה עצמו שהוא צריך לאזור חיל ולהתקדם ולהתקרב יותר ויותר.

מן הסתם ידוע לך המעשה שהיה אצל הסטרעליסקער זי"ע, השרף הקדוש שהיה מוקף בחבורה שלימה של תלמידים עובדי השם בלבת אש, שהאש בלבם בערה מכח האש הגדולה והנוראה של עבודת השי"ת בכלות הנפש שראו אצל רבם השרף' הקדוש, וכאשר הסטרעליסקער הציע לאחד מן החסידים - שכידוע היו כולם עניים מרודים שממש אי אפשר לתאר - לבקש לעצמו איזה בקשה שרק ירצה, קפץ מיד החסיד וביקש שיזכה ולו פעם אחת בחייו לומר 'ברוך שאמר' כמו רבו הקדוש! הוא לא ביקש לא ממון ואפילו לא קצת הרחבה בפרנסת הבית, כל בקשתו ומאוויו בחייו היה לטעום פעם אחת 'ברוך שאמר' כמו שצריך!, ולכאורה מתעוררת שאלה על החסיד ההוא, אם כבר יכל לבקש כל מה שרוצה, ואם אכן זה היה כל מאוויו ותשוקתו, למה אם כן ביקש רק 'פעם אחת'? למה לא ביקש שיזכה כל יום ויום לומר 'ברוך שאמר' כמו הרבי?

אלא הסבירו חסידים שהתשובה לזה הוא כי העיקר הוא לעבוד בעצמו, אייגענע הארעוואניע! החסיד לא העלה על דעתו בכלל לבקש שיתנו לו משמים מדריגות שלא שייכות לו, אורות והשגות שלא עבד ועמל עליהם! למה אם כן ביקש 'לטעום פעם אחת'? רק כדי שיידע לאן לשאוף, כדי שידע מה היעד האמיתי, ועל ידי הטעימה הזאת יוכל להתקדם עוד ועוד.

אברהם יצחק: אז כפי שאני מבין, בנוגע אלינו, הטעימה הזאת של פורים, ההרגשה המתוקה הזאת שכל העולם כולו הוא הבל הבלים, שהתכלית היחידה בעולם היא להתבטל כל כולו לרצון השי"ת, כל זה הוא בכדי שנדע את היעד שלנו, ושזה יתן לנו דחיפה להתקדם עוד ועוד.

משפיע: נכון מאוד.

מי מטהר אתכם? אביכם שבשמים!

אברהם יצחק: כן, אבל עדיין הרגשת האכזבה עדיין קיימת, כי בכלל לא ברור האם אכן יצליח להגיע אל השלימות, וגם העבודה הקשה הנדרשת בכדי להגיע אל השלימות הזו, כל זה עדיין מכניסים רפיון וחולשת הלב...

משפיע: אומר לך בקצרה את היסוד הנחוץ שצריך לחקוק ולקבוע בלב. והיסוד הזה נוגע לא רק לגבי שאלה זו, אלא הוא אחד היסודות הנחוצים ביותר בכללות בעולמו של עובד ה'. צריך לדעת, מצד האדם לא שייך בכלל להגיע אל שלימות! אין ביד האדם בכלל את הכח להשלים את עצמו באמת כלפי הבורא יתברך שמו! מה שנדרש מן האדם הוא - שיעשה כל מה שיוכל, ו'כל מה שיוכל' פירושו לבדוק איפה הוא עומד כרגע עכשיו, ולהתקדם כל פעם בעוד פסיעה! זה מה שנדרש מן האדם! וכאשר האדם עושה את מה שנדרש ממנו, משלים הקב"ה את כל העבודה. העבודה נחשבת למעלה כאלו עשאה בשלימות הגמורה, כי הקב"ה בעצמו משלים אותה לגמרי.

ועתה שאנו סמוכים ועומדים לפני 'שבת פרה' נראה איך נקודה זו מאירה בשבת הזו. הרי על טהרתן של ישראל אומר לנו רבי עקיבא במשנה בסוף מסכת יומא - 'אשריכם ישראל, מי מטהר אתכם? אביכם שבשמים'! רבי עקיבא משריש ואומר לנו, אל תחשוב ש'אתה' מטהר עצמך, אל תחשוב שבמעשיך לבד אתה מסוגל להתרומם מכל טומאת וחומריות העולם הגשמי, 'מי מטהר אתכם?' 'אביכם שבשמים'! ולמה אכן אין האדם יכול בעצמו להטהר? כי התבוננו בעצמכם 'לפני מי אתם מטהרים'? הרי אתם צריכים לעמוד ולהטהר לפני בורא עולם, אין סוף ברוך הוא, ולא שייך שבשר ודם קרוץ מחומר יטהר עצמו לפני מלך רם ונישא. אלא מאי? 'אשריכם ישראל' - אם אתם לפחות עושים את שלכם, 'לפני מי אתם מטהרים' אתם עומדים ומטהרים את עצמכם כפי יכלתכם, או אז 'מי מטהר אתכם - אביכם שבשמים' הוא ברחמיו כאב על הבן משלים את העבודה ומטהר אותנו לפניו.

וזה נוגע לדידן, הן אמנם שאתה רואה לפניך עבודה קשה, דרך ארוכה, אבל כאשר האדם מתחיל להתקדם ועושה מה שביכלתו, הקב"ה משלים ומטהר אותו בתכלית השלימות.

אברהם יצחק: מוראדיג! טאקע 'אשריכם ישראל'.

1000 גלוינות לזיכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' שלמה שליט"א יאראוויטש לרגל הולדת בתו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

1000 גלוינות לזיכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' אהרן ברמ"ד דימאנט שליט"א לרגל הולדת בנו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

1000 גלוינות לזיכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' יעקב דוב איזנבערג שליט"א לרגל הולדת בתו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

1000 גלוינות לזיכוי הרבים
נדבת הרה"ח ר' אשר זעליג ברפ"ב פאמפ שליט"א לרגל הולדת בנו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן
השלום זכר בביהמ"ד 'דינוב' יה מאור

500 גלוינות
נדבת הרה"ח ר' יוסף קדיש פערל שליט"א לרגל הולדת בתו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

נדבת הרה"ח ר' מיכאל אליעזר זעליקאוויטש שליט"א לרגל הבר מצוה לבנו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

נדבת הרה"ח ר' חיים טוביה פוקס שליט"א לרגל הבר מצוה לבנו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

נדבת הרה"ח ר' שמואל בר"פ קרויס שליט"א לרגל הולדת בתו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

נדבת הרה"ח ר' יוסף קדיש פפנהיים שליט"א לרגל הולדת בנו למזל טוב
מנכת מרן הבעש"ט ותק' תלמידיו ר"ע יהודה מסבר רוב נתן

שואלין ודורשין

מה היא פנימיות עבודת שואלין ודורשין? מהו הקשר בין פסח לדיבור? 'ריבוי השיחה' היכן הוא רצוי והיכן לא? ומה התועלת בזה?

א

שואלין ודורשין בפסח דווקא

רבינו הבני יששכר זי"ע כותב בספרו (מאמרי אדר ד, י; ועיין גם מאמרי ניסן ח, ו) דבר נפלא כי בברכת ה'שהחיינו' שמברכים על קריאת המגילה, יש לכוין כבר גם על מצוות ביעור חמץ שנזכה לכך בעוד שלשים יום.

הבני יששכר גם מביא את לשון התיקו"ז על הפסוק אך ביום הראשון תשביתו שאור מבתיכם (שמות יב, טו), שהוא רומז לגאולה "מזרעא דעשו עמלקי" יעוי"ש איך שהוא מאריך שכל עניין השבתת החמץ והארת חג הפסח הוא המשך לעבודת המחיית עמלק. (יצויין המנהג שנפוץ אצל רבים מאחב"י בשעת ליקוט עשרת הפתיתים לקרותם על שם עשרת בני המן, פרשנדתא דלפון אספתא פורתא וכו' ע"פ המובא בכתבי האר"י על שני העניינים ששניהם מכוונים לביטול עשרה כתרין דמסאבותא שורשי הקליפה, שמנהג זה גם מתאים מאד עם האמור).

והזמן שאנו נמצאים בו עתה הרי הוא מיוחד לעבודת "שלשים יום קודם החג שואלין ודורשין בהלכות החג" (פסחים ו.) ומבואר בספה"ק שזה מורה שהארת חג הפסח כבר מתחיל להאיר בימים אלו, והוא כהמשך להארת הפורים - זמן מחיית עמלק, ומכח השפעת האורות האלקיים להם זכינו בפורים למחות מקרבנו את זכרו של עמלק, עדיין ממשיכים להאיר לנו, בימים האלו להמשיך בעבודת ביעור חמץ שזהו מחיית עמלק, כי החמץ המתבער בפסח הוא שורש הרע, שזהו עניינו של עמלק שורש הרע.

ולכן לחג הפסח מיוחד יותר ענין ה'שואלין ודורשין' מבשאר הימים טובים, ומוכח כן מזה שעצם החיוב של שואלין ודורשין נלמד מהפסוקים המפורשים בחג הפסח, ויש דעה שכל החיוב הוא דווקא בפסח. ומתאמרא משמיה דהרה"ק משינאווא זי"ע שהתבטא כי העסק בהלכות פסח בימים אלו גורם שלא יתעוררו שאלות על פסח, כי לפעמים השאלות מתעוררות מכח רצון העליון שיתעסקו בהלכות פסח, ולכן מזמין הקב"ה שאלות לרבנים כדי שיפנו לעסוק בהלכות!. הרי לנו עד כמה חשוב העסק ה'שואלין ודורשין' והעיסוק המרובה בהלכות ובגילוי הארת הפסח בימים אלו.

ולכשנדקדק בלשון חז"ל במה שאמרו "שואלין ודורשין" יש בזה משמעות לריבוי ההתעסקות בכך, כי **דרישה** הוא מלשון חיפוש, והיינו להרבות ולחפש שאלות סביב ענייני הפסח, כי יש מטרה בהתעסקות עצמו, גם כשלא נצרך הכרעת דין בשאלה מסויימת שהוא זקוק לכך.

ב

שיחה - התפרצות ההרגשים חוצה

ועלינו להתבונן מהו הענין המיוחד בריבוי ההתעסקות בענייני הפסח?

ובאמת זהו **מהותו** של חג הפסח, כי הוא קשור עם המהות של **שיחה ודיבור**. וכידוע מהאר"י הק' שהמילה 'פסח' נוטריקון פה סח, ובשמו של דבר מתבטא המהות של הדבר. כמו"כ יש בחג הפסח מצות "סיפור יציאת מצרים" שהוא מצוה ב**דיבור** דווקא, והסיפור הזה אינו בגלל חסרון ידיעה או בכדי לחדש ידיעות חדשות, אלא כמו שכתבו בהגדה "ואפילו כולנו חכמים וכולנו נבונים מצוה עלינו לספר ביציאת מצרים, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח". הרי שמענייני חג הפסח הוא ריבוי דיבור בדווקא. אם כן יש לנו להתבונן מהו פנימיות ענין ה**דיבור** הזה.

הנה שורש כח הדיבור מבואר בהקדמת התיקוני זוהר (יז.) "מלכות - פה, תורה שבעל פה קרינן לה", ששורש כח הדיבור הוא ממידת המלכות שלמעלה, שהוא נקראת נוקבא. ומכיוון שממדה זו נשפע השפעה המיוחדת לנשים פה בעולם הזה, לכן מצינו בחז"ל "עשרה קבין שיחה ירדו לעולם תשעה נטלו נשים ואחד כל העולם כולו" (קידושין מט:), וכן רואים אצלם רואים עניין ה**שיחה כמו שהוא** שיחה לשם שיחה. ולא רק דיבור המשמש בכדי להגיע לאיזה תוצאה או מטרה, שהוא רק הכשר לצורך דבר אחר. כי דיבור המשמש לצרכי האדם אינו נקרא שיחה אלא הוא חלק מעשיית הדברים, אולם יש מושג של דיבור לשם דיבור שזה נקרא **שיחה**, ואז מתענגים בשיחה עצמה.

ועל שיחה כזו אמרו חז"ל "מה אומנתו של אדם בעולם הזה? יעשה עצמו כאילם, יכול אף לדברי תורה כן, תלמוד לומר צדק תדברון" (חולין פט.), שלכאורה אינו מובן ההוא אמינא שבגמ' להיות אילם בדברי תורה, שהרי אנו צריכים לידע הלכות וכל עצם קבלת הדברי תורה של התלמיד מרבו רק ע"י הדיבור, א"כ אייך שייך שלא לדבר בד"ת, אלא על כרחך שכוונת חז"ל היתה לריבוי הדיבור בדברי תורה, דיבור לשם דיבור בהתעסקות יתירה, שלכאורה זה חיצוני ומיותר, וזהו החידוש הגדול כאן ש**בדברי תורה נצרך סוג ריבוי הדיבור הזה.** אף בדיבור כשלעצמו לא מפני איזה חסרון ידיעה שנתעורר, וכלשון חז"ל בירושלמי "פטפטיא דאורייתא טבין". שיש מעלה בפטפוט בדברי תורה, 'רעדן אין לערנען, ס'זאל זיך טוהן אין לערנען'.

והטעם הוא, כי האדם משתמש בכח השיחה, כאשר האור השופע בנפשו גדול יותר מכלי הקיבול הפנימיים שבנפש, ומתוך כך הוא שופע חוצה ומשוחח, ש**מהות השיחה הוא השפעה הנשפכת מחוץ לכלי.**

ודבר זה שייך להיות או בגלל שהכלי קיבול הוא קטן, או בגלל האור והשפע המרובה מאוד, שגם כאשר יש כלים גדולים מכיוון שהאור הוא גדול מאוד, על כן ביחס לאור הכלים הם תמיד מועטים.

ומכיוון שיש מעלה בגילוי והשפעה לחוץ, יצר הקב"ה את טבע אשה בסוג כלים מצומצמים, שאין ביכלתם להחזיק רגשותיהם בקרבם פנימה, ומרגישים צורך עז לבטא החוצה כל רגשותיהם, ורק כך הוא שלימות הרגשתם, ועל כן ניתן כח השיחה לנשים. ולעומת זאת מדת הזכר הוא שיש בכוחו לעצור בקרבו פנימה את רגשותיו, ועל כן הכלים שלו הם יותר רחבים בעלי יכולת קיבול פנימי. (והוא תוצאה משורשם העליון, שהזכר למעלה עניינו 'אור פנימי', ומדת ה'מלכות' שורש הנקבה עניינו הגילוי לחוץ). ועל כן שלימות הזכר הוא להיות כאילם, כי שלימותו הוא להיות פנימי, ושלימות האישה הוא דווקא על ידי שיחה.

ולפי זה מובן מה שנתחדש מכח הפסוק "צדק תדברון" שבדברי תורה פטפטייא דאורייתא טבין, והוא בגלל עוצם אור התוה"ק שהוא אור אין סופי, והוא יותר מכלי הקיבול המוגבל של האדם, ואם כן הדיבור אף שהוא חיצוני נצרך מאוד לגילוי האור העליון של דברי תורה. וזהו "תורה שבעל פה" כי לעומת התורה שבכתב, כל הריבוי של החידושי תורה וההתפשטות זהו תורה שבעל פה, שמתגלה על ידי כח הדיבור שהוא כח הגילוי החיצוני.

וזהו גם העבודה כאן בסיפור יציאת מצרים, להשתדל שהאור הגדול ישפיע בנפשנו עד כדי שכלי הנפש שלנו יהיו קטנים מדי בשביל האור, ועל כן אנו צריכים להשתמש בכח השיחה והסיפור.

וגם אם כולנו חכמים וכולנו נבונים, והיינו שהאור מאיר בנפשנו פנימה, ויש לנו כלים חזקים מאד, בכל זאת יש להשתדל להגיע למצב של שיחה דווקא, **לשוחח ולהתרגש בניסי יציאת מצרים, כשיחה לשם שיחה.**

ג

התפתחות לידת הנשמה בדיבורי הרגש

והסבר הענייין שדווקא בהארת יציאת מצרים אנו נזקקים לכח השיחה הזו, כי ידוע מהאר"י הק', שבפסח הוא זמן לידת כלל ישראל, והוא זמן של התחלה ועלייה למדרגה חדשה ופנימית יותר בדביקות השי"ת. ולפי זה מובן מאוד מה שנצרך דווקא כח ה**שיחה**, כי אחד מהטעמים שנתן הקב"ה את כח השיחה לאישה הוא לצורך השפעתה לילדיה הקטנים, וכמו שמצינו בלידת התינוק שלצורך התפתחותו המושלמת שלו הוא זקוק שהאם תדבר אליו דיבורים נעימים, ובכך הוא מתפתח כראוי, וכידוע מדברי חז"ל שזהו הכוונה בשפרה ופועה. ונכלל בזה כל הכח לחנך ולגדל ילדים, הנעשה דווקא באמצעות דיבור ושיחה על כל הטוב הסובב אותו, ברוחני וגשמי, ואי אפשר לוולד לקבל את זה מכך שהאב מבין את זה בשכלו, אם לא ע"י שהאם משוחחת ומתרגשת בחוץ מכל זה.

ומובן מאוד שכן הוא גם ברוחניות, ולכך לצורך גילוי הנשמה וגידול כח הקדושה בקרבנו יש לנו להשתמש עם הכח הזה של השיחה וההתרגשות מהקדושות הנוראה שאנו שייכים אליה, ובכך לרומם ולגדל את הנשמה, ולא די בהבנה שכלית לבד.

וזה גם העבודה של 'שואלין ודורשין' כי בכל שלשים הימים האלו זה זמן של גאולה ולידה שנשמתינו יוצאת מהקליפות ונולדת לחיים של קשר עם השי"ת, ואם כן בכל שלשים הימים האלו, העבודה הוא התלהבות והתרגשות והתפעלות, להתרגש ממה שהתגלה לנו בפורים שאנו דבוקים לגמרי בהשי"ת, ומצפים אנו להקדושה הנוראה שחג הפסח הבעל"ט יקדש אותנו. וממילא נצרך התפעלות הלב דייקא.

ד

מחשבה דיבור ומעשה

עוד כותב שם הבני יששכר בסוד הענין של שלשים יום דווקא, כי הוא בגלל כי יש לקיים את מחיית עמלק במחשבה דיבור ומעשה, וכל אחד מהם הוא קומה שלימה הכלולה מעשר ספירות, ולכן דווקא שלשים יום צריך לעבודה הזו (יעויי"ש במאמרי מחיית עמלק מאמר י' כל הענין בארוכה עם עוד רמזים נפלאים בענין).

ויתכן לומר כי מכך נשתלשל מה שנהוג בקרב רבים שבעשר הימים הראשונים שאחרי פורים עדיין מצויים בסדרי הכולל או הישיבה שאז ההתלהבות וההתרגשות הוא בעיקר ב**מחשבה**, ובעשרת הימים האמצעיים כאשר הם ימי בין הזמנים יש יותר זמן לעסוק ב**דיבור** בענייני חג הפסח.

והימים האחרונים הם בדרך כלל ימים עסוקים בפעולות **מעשיות** של הכנה לפסח, כך שנוכל לקיים בהם כראוי את מחיית עמלק במעשה, אך כמובן שיש ליזהר שהמעשה יהיה ספוג ברגשי קודש של הכנה למועד הקרב ובא עלינו לטובה, באופן של שיחה וכאמור, ולא באופן שכל ההכנות הם כמשא כבד שמבקשים ליפטר ממנו, ח"ו. יתן ה' ואכן נזכה בעבודתנו להביא להתגשמות דברי חז"ל בניסן עתידין להגאל בהאי שתא.

מעובד משיחותיו של המשפיע הגה"ח ר' בן ציון אפל שליט"א

דשפיה / כללי וחיצי קודש ממאורי החסידות

האדם נברא יחידי וצריך תמיד להישאר ביחידיותו

הרה"ק מקאצק זי"ע

רון, צפת, כרמיאל, רחובות, וישובים נוספים על ידי המפיצים המסורים. להפצה באזור מגוריך או תרומת גליונות התקשר למספר 05041-31519

למה תיקנו לקרוא פרשת פרה?

שאלה:

מהי מטרת הקריאה של פרשת פרה ומהי עבודתנו בשבת זו? במה שונה מצות הטהרה מטומאת מת שראו לנכון לתקן לה שבת שלימה של קריאה והתעוררות הזמן, ממאות מצוות אחרות שלא מצאנו כזאת?

תשובה:

על פי פשטות דברי חז"ל, פרשת פרה נתקנה כהכנה לקרבן פסח. משום שכדי להקריב קרבנות בבית המקדש היו צריכים להיות טהורים מטומאת מת, והטהרה היתה נעשית על ידי הזאת מי חטאת שמעורב בהם אפר פרה, על כן קוראים את פרשת פרה - כהכנה לענין הקרבת קרבן פסח (אותו נקרא בפרשת החודש) שהוא השורש של כל הקרבנות, ועל ידו נהיה כלל ישראל קרוב להשי"ת (והוא גם היחיד שאם מבטלים אותו יש חיוב כרת).

ובמילים אחרות, פרשת פרה היא **התשוקה** להקרבת קרבן פסח בפרט ולהקרבת הקרבנות בכלל, כי הכלל הוא **שההכנה** אל המצוה היא **התשוקה** אל המצוה.

אלא שכשמעמיקים בזה, הדברים תמוהים. שהרי סוף סוף, הטהרה מטומאת מת אינה חלק מהותי מהקרבת הקרבנות, אלא זהו מחסום צדדי שבו נתון טמא המת, והוא צריך להסיר מעליו מחסום זה. תמוה אם כן למה ראו חז"ל לתקן דווקא פרשה זו כהכנה וכהתעוררות התשוקה להקרבת קרבן פסח. וביתר שאת תמוה, למה נצרכה שבת זו בזמן הגלות, כאשר אין אפר פרה, וכבר לא מהווה הטהרה מהטומאה שום חלק בהקרבת הקרבן.

והדברים תמוהים גם לפי הביאור הפנימי המבואר בספה"ק, שמכח תקנת חז"ל לקרוא פרשה פרה, אזי אכן מתעורר מלמעלה בשבת זו כח הטהרה שיש בפרה אדומה - שהרי מה יש מזה שמתעורר כח הטהרה מטומאת מת מלמעלה, אם בפועל בגשמיות איננו נטהרים מטומאת מת, ואיננו יכולים להיכנס למקום המקדש ולהקריב קרבנות. ושוב חזרנו לתמיהה, למה נדרשת קריאת פרשת טהרה לפני הקרבת הפסח.

והתשובה לכל זה היא הבנת מהותה הפנימית של הטהרה.

הדבר פשוט שאפר פרה הוא לא פטנט טכני של כמה טיפות מים המסוגלות לטהר טמאי מת מטומאתם - בדיוק כשם שטומאת מת איננה זיעה או שכבה מסוימת שצריך להסיר לפני שנכנסים למקום המקדש. אלו ענינים רוחניים. טומאה זה ענין רוחני של כוחות הטומאה השורה על האדם, וטהרה זה ענין רוחני של כוחות הקדושה ששורה על האדם. כשרוח הטומאה שורה על האדם, הוא לא יכול להיכנס למקום הקדושה, וכאשר האדם מקבל את רוח הטהרה, הטומאה מתבטלת, ושוב הוא יכול להיכנס לבית המקדש. זה לא הסרת מחסום של הקרבת קרבנות, אלא המשכה ממשית של אור אלקי על האדם, שמבטלת ממילא את הטומאה שהיתה עליו.

צריך להבין שבאפר הפרה יש כח פנימי, אור אלקי, שנמשך כמו בכל מצוה. וזו לא רק הטהרה בפועל מטומאת מת בלבד, אלא טהרה כללית, טהרה פנימית, טהרת הנשמה. זו המשכה אלקית.

מהי הטומאה? ולמה היא שורה על האדם בטומאת מת דווקא?

טומאה היא ההסתרה רח"ל לאלקותו יתברך. זוהי גם מיתה. מיתה הינה היפך החיות, והחיות היא אלקותו יתברך, אשר הוא ורק הוא "מחיה את כולם". מי שנוגע במת נתקל בכח הטומאה שמסתירה את גילוי אלקותו יתברך, עד שיש לו שייכות רח"ל לכך, ולכן אינו יכול להקריב קרבנות שהם מגלים אלקותו יתברך.

מה הפתרון? אפר הפרה, שבהזאתו על האדם - ממשיכים עליו גילוי אור אלקי חדש שהוא עליון וחזק יותר מן ההסתר. באותו רגע שטיפת מי חטאת נוגעת באדם, נמשך עליו האור האלקי העליון, וממילא מתבטלת כל רוח הטומאה והאדם שוב יכול להתקרב להשי"ת. משל לאדם חולה שכשלוקח את התרופה הרי הוא מתרפא - כך כח הטהרה הוא רפואה למצב ההסתר שבו היה נתון האדם.

היוצא לענייננו, שענין הטהרה אינו רק ענין טכני של הזאת אפר פרה, אלא המשכה אלקית עליונה. וממילא, גם עתה בזמן הגלות, כשאומרים לנו הספה"ק שבשבת פרה נמשכת הטהרה מלמעלה - הרי בוודאי ובוודאי שיש לכך משמעות רבה גם בזמן הגלות ובכל דור ודור. ועתה אנו גם מבינים למה הטהרה היא חלק בלתי נפרד מקרבן הפסח, משום שקרבן הפסח מהותו ההתקרבות להשי"ת, והטהרה אף היא אינה אלא ההכנה להתקרב להשי"ת, והכלל הידוע הוא, שההתקרבות להשי"ת תלויה בגודל ההכנה והתשוקה לכך. אם כן ברור הדבר, שאי אפשר לגשת לקרבן פסח ללא פרשת טהרה.

ולמעשה נמצא, שהאדם הקורא פרשת פרה אכן נטהר וזוכה לטהרה, ועל אף שעדיין לא יוכל להיכנס במוצש"ק פרה בעזרה, אין זה אלא מפני שכדי לעשות מעשה גשמי צריך שתהיה גם טהרה גשמית בפועל ממש, אך לגבי הטהרה העליונה, שמצד הנשמה, האדם יכול להיכנס אחרי קריאת פרשת פרה למקום המקדש של מעלה, היינו להתקרב להשי"ת בהתקרבות אמיתית.

ועתה ניגש אל העבודה למעשה:

א. קודם כל, עבודת השבת הזאת היא לעורר תשוקה להקרבת הקרבנות בפרט, ולגאולתנו ולבנין בית מקדשנו בכלל, שמהות כל זה היא קירבתנו להשי"ת, אשר השראתו יתברך היא בבית המקדש ובקרבנות.

ב. כמו כן צריכים לעורר בשבת זו רצון להיות טהור, ולהרגיש בשבת זו 'רצוני להיות טהור!'. מה הפירוש 'להיות טהור'? להסיר את המסך המבדיל ביני להשי"ת. טהרה היא כשהקשר הנצחי ביני להשי"ת אינו מוסתר וטמיר. אין מסכים מבדילים כתוצאה מרע וחטא, והקשר להשי"ת גלוי בטהרתו.

ג. מבואר בספרי חסידות שעיקר קליפת הטומאה היא הישות, והטהרה היא הביטול. ולכן הטהרה היא דווקא באפר, באזוב, וכן הלאה. לכן יש להתבונן עתה ביתר שאת בנקודת הביטול - אשר אף תמיד היא עבודת האדם העיקרית עלי אדמות - ומשמעות הביטול היא: אני לא נמצא כאן מעצמי ולעצמי, אלא נמצא כאן בכח השי"ת, בשביל השי"ת, כדי לחיות עם השי"ת, כדי לעבוד את השי"ת.

ד. כיון שעתה בזמן הגלות אין אפר פרה בפועל, והטהרה היא רוחנית, לכן גם עבודת המשכתה היא בדרכים רוחניות - תורה ועבודה. תורה היינו: לימוד מסכת פרה, לימוד רמב"ם הלכות פרה, לימוד ספרי חסידות על פרשת פרה. ועבודה היינו: לקחת את אותו יסוד רוחני שלמדת בספרי החסידות, ולהשתוקק ולבקש ולהתחנן להשי"ת שתזכה לכך.

בברכה שנזכה לקיום ההבטחה "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם".

אוצרות
זכרונות הסידים

תפול עליהם אימתה ופחד

הרב החסיד ר' ישראל יצחק בראנסדורפער שליט"א

נשמר בזכרוני סיפור נפלא שאירע בפורים תש"ז - שנתו האחרונה עלי אדמות של רביה"ז זי"ע, כשאני אבדלחט"א הייתי כבן שש. שושן פורים חל אז כמו בשנה זו בערב שב"ק, ובימים ההם בעקבות ההתפרצות של נערי הציונים שהתגרו באומות ה"י, היה אז עוצר בירושלים שגזרה ממשלת הבריטים. חיילים בריטיים חמושים מילאו את הרחובות, ועמדו בכל פינה ליזהר לבל יציג איש רגלו החוצה.

רק שעתיים ביום היה מותר לצאת לרחוב לקנות אוכל ולסדר עניינים דחופים, אבל גם אז היה מתוח גדר תיל לכל אורך רחוב מאה שערים, ולא היתה אפשרות לעבור משכונת השוק לעבר שכונות בתי אונגרן ובתי נייטין.

למעשה, רביה"ז זי"ע ערך את עבודת יום הפורים בהיכל בית מדרשו על פני רחוב מאה שערים, ובהיות שהמנהג היה שהרה"ח ר' צבי אלימלך גאלדמאן ז"ל היה מביא את הדג לרבינו, והוא היה גר בצדו השני של הרחוב, לא ידעו מה לעשות.

אלא שר' צבי אלימלך ברוב מסירות נפשו לרבינו לא חשב הרבה, לקח את הדג בידו וחצה במרוצה את המעבר של גדר התיל מול בית מדרשו של רבינו - כשלידו חיילים בריטיים חמושים שירו אז למוות לכל מי שעבר על דבריהם - ורץ בנשימה אחת לתוך בית המדרש, כשהוא מגיש לפני רבינו את הדג בידו...

כמובן שהחיילים רדפו אחריו עם רובה שלוף בידם, אך כאשר פתחו את דלת בית המדרש נעצרו בפתח (גם הם הבינו שלבית המדרש לא נכנסים). נעשתה מהומה גדולה בביהמ"ד. אני זוכר איך שרביה"ז היה עומד אז בפינת דרום-מזרח (זכורני שבהיותי אפוף הפחדים לאחר השואה הנוראה ה"י שחוויתי אך מעט לפני כן, נבהלתי בראותי את החיילים החמושים, ומיד ברחתי להיחבא תחת רגליו של רבינו), ושלח את הרה"ח ר' ישראל אייזנער ז"ל שידע לדבר בשפה האנגלית, לנסות להסביר להם שאין לנו שום קשר עם הפוליטיקה ואין התקבצותם של נערי הציונים קשורה לדת ח"ו.

ומיד נעמד רבינו והתחיל באמירת הפסוק "תפול עליהם אימתה ופחד" וכולם ענו אחריו בהתלהבות גדולה. ויהי לפלא שברוב רחמי ה' קיבלו את הדברים, וניצלנו בנס.

ביטול מוחלט

הרה"ח ר' אהרן וואלבערג שליט"א

אחד הדברים שסימלו את אבי מורי הרה"ח ר' יוסף ז"ל הכ"מ, כל ימיו לא מש מנגד עיניו לעשות את רצון ה' באותו מצב, יהיה מצבו הפרטי אשר יהיה, מבלי לנטות אחר הרגשי הלב.

היה זה ביומו אחרון לפני פטירתו (ה' אדר ב' העעל"ט). כשהיה צריך בדחיפות לעבור ניתוח מסובך, והרופא הודיעו שעלול מאוד להיות שזה יומו האחרון עלי אדמות. הצעתי לו אפוא להתכונן בפסוקי יחוד על כל צרה שלא תבוא. אולם אבי מורי לא איבד את מלוא ישוב הדעת, ובהיות שבשעת מעשה סבל מחולי מעיים נורא, ולא היה יכול להתנקות לגמרי בגוף נקי, אמר לי "רצון ה' הוא שלא אומר את הפסוקים, שהרי אין לי גוף נקי. אז תתרחק קצת ממני ותגיד אתה את הפסוקים, ואני אכוון". וכך הווה. אמרתי את פסוק אמונה ויחוד ממעבר יבוק. והוא כיוון בהם. אחר כך הוא נתן פרוטה לצדקה, ואמר לי שהוא מוחל בלב שלם לכל אדם.

אכן באמצע הניתוח לא היה בכוחותיו לסבול היסורים והוצרכו להרדימו והנשימו, ובאותה לילה יצאה נשמתו בטהרה, כשרגעיו האחרונים בהכרה היו ביטול מוחלט שבמוחלט לרצון ה'.

שבת פרה בצל ה'אהבת ישראל'

הרה"ח ר' מרדכי בלום שליט"א

ידועה ההערכה והאהבה הגדולה ששרתה בין רביה"ז זי"ע להרה"ק ה'אהבת ישראל' זי"ע מוויזניץ, כשרבינו החזיק עצמו בין תלמידיו, והוא לעומת זאת היה מחזיר הערכה ואהבה באופן נפלא, וכפי שבניו ונכדיו האדמו"רים זי"ע העידו שהיה מראה לו אותות אהבה מיוחדים ביותר.

ישנם סיפורים לרוב אודות כך, אך כאן יצוין את הידוע שרביה"ז היה נוסע אליו נוסע לשבת פרה, וכיבד הרה"ק את רביה"ז בעלייה לתורה שישי, והרה"ק בעצמו קרא את רבינו בשמו לעלייה לתורה. כשנשאר רבינו אח"כ לכמה ימים בצל קדשו בימות החול, הזמין הרה"ק את רבינו בכל יום אחר תפילת שחרית לסעוד יחד פת שחרית, ואף אכל אז הרה"ק מהשיריים של רבינו.

לעילוי נשמת
הרב הגאון ר' **משה** ב"ר **דוד** זצ"ל בעל 'מתנת משה'
נלב"ע ביום כ"ו אדר תשע"ז
נדבת בניו הרב הגאון ר' **רפאל סאקס** שליט"א דומ"ץ
הרה"ח ר' **ישראל אליעזר סאקס** שליט"א

500 גליונות לזיכוי הרבים
לעילוי נשמת האה"ח מרת **מלכה** בת"ר **יהודה לייב** ע"ה
נלב"ע ביום ה' אדר ב'
נדבת חתנה הרה"ח ר' **אליעזר דוד כגן** שליט"א - בני ברק

לתקן מוקדים כאן ין הקודש בהם ניתן להשיג את הגליון: ירושלים ובית שמש חריש וטבריה בכל בתי מדרשנו | אזור דוממה בירושלים: 05271-81250 | אזור מקוד ברוך בירושלים, רח' החשמונאים 11 קומה עליונה, יקובוביץ: 05341-90048 |
בני ברק: רחוב סוקולוב 23 05276-19586 | מקוה ויזניץ רח' רבינא | חזון איש 8 05331-44147 | רחוב יחזקאל 4 (מערב ב"ב) קומה לדרת | ביה"ח 'מעיני הישועה' | **ביתר:** גבעה A העניג רח' הבבא סאלי 13/8 05832-88350 |
אלעד: ביהכ"ד ויזניץ "צמח צדיק" רחוב ר' יונתן בן עוזיאל | **מודיעין עילית:** הופמאן רחוב רשב"י 24 / בביהכ"ד 'קהילת החסידים' | **אשדוד:** רוכב ז': מקוה ויזניץ רח' ר' מאיר בעל הנס 91762-05485